

Sygn. akt IV CSK 81/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa I. J.

przeciwko P. W.-J. i Ł. J.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. akt XVI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 grudnia 2012 r., którym oddalone zostało jego powództwo o uzgodnienie wskazanej treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Powód powołał w skardze kasacyjnej obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością odpowiedzi na pytania: „czy złożenie oświadczenia woli przez przedstawiciela stanowi dla reprezentowanego przeszkodę do uchylenia się od jego skutków prawnych, gdy okoliczność powodująca wadliwość tego oświadczenia istniała po stronie reprezentowanego; czy zawarcie umowy zbycia ekspektatywy odrębnej własności lokalu” skutkuje powstaniem prawa odrębnej własności lokalu po stronie nabywcy już na skutek następczego dokonania wpisu tego lokalu do księgi wieczystej, czy też niezbędne dla osiągnięcia tego rezultatu jest spełnienie dodatkowych warunków, o których mowa w art. 157 § 2 lub art. 155 § 2 k.c.”. Potrzeba wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości dotyczy art. 105 k.p.c. Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej przemawiało nieodniesienie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego zagadnienia nie spełniają wskazanych wymagań istotności i nowości. Stanowią w zasadzie pytania o zastosowanie podanych przepisów prawa materialnego. Pierwsze z zagadnień nie zostało połączone ze wskazaniem przydatności rozważań dotyczących go dla rozstrzygnięcia sprawy. W odniesieniu do drugiego zagadnienia nie zostały uwzględnione w miarodajny sposób wypowiedzi Sądu Najwyższego łączące się z jego problematyką. Nie doszło również do wskazania, czy i z jakich przyczyn zachodzi potrzeba zmiany dotychczasowych zapatrywań, a tym samym kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. Oznacza to, że poprzez sformułowane zagadnienia skarżący zmierza do poddania kontroli dokonanej przez Sąd drugiej instancji subsumcji, mimo niewystępowania podanej przyczyny.

Odwołanie się do podstawy istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, ; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07,

niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane). Na spełnienie tych wymagań nie wskazuje wniosek skarżącego. Nie doszło do rozbieżności orzecznictwa na tle wykładni art. 105 k.c. Jego stosowanie nie wywoływało wątpliwości, wobec wykładni wynikającej z wypowiedzi doktryny i orzecznictwa Sądu Najwyższego. Również w odniesieniu do tej podstawy istotą zastrzeżeń skarżącego jest jedynie dążenie do rozpoznania skargi kasacyjnej.

Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. Analiza jego uzasadnienia, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, które współkształtowały jego treść.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie miała miejsca nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]